

Ο ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ ΜΕΝΑΙΧΜΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΗΣ ΛΑΦΡΙΑΣ ΑΡΤΕΜΙΔΟΣ

‘Η Ναύπακτος ἀνέδειξε κατά τὴν ἀρχαιότητα δύο μεγάλους καλλιτέχνες, τὸ γάλυπτη Μέναιχμο καὶ τὸ σύγχρονό του ἀγαλματοποίο Σοῖδα. ‘Ο Μέναιχμος γύρο στὰ 490 π. Χ. ἦρθε στὴν Πάτρα καὶ ἐδῶ κατεσκέψασε ἔνα χρυσελέφαντινο ἄγαλμα τῆς Ἀθηνᾶς, πού τὸν ἐδόξασε.

Μὲ τὴν συνεργασία τῶν δύο Ναυπακτίων Μεναιχμοῦ καὶ Σοῖδα κατασκευάσθηκε καὶ στήθηκε πάνω στὸ λόφο τῆς Καλυβῶνος χρυσελεφαντίνο ἄγαλμα τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος. ‘Ἀπομιμήση αὐτοῦ τοῦ ἀγάλματος πιστεύεται πώς, βρέθηκε στὴν Πομπήια.

Μετὰ τὴν ναυμαχία τοῦ Ἀκτίου (2 Σεπτεμβρίου τοῦ 31 π.Χ.), δηπου νικήθηκε δὲ Ἀντώνιος, δὲ Αὔγουστος, ἐπειδὴ ἡ Ναύπακτος εἶχε συνταχθεῖ μὲ τὸν Ἀντώνιο, κατὰ τὸ ἐπόμενο ἔτος, δηλ. τὸ 30 π.Χ. παρέδωσε τὴν Ναύπακτο στοὺς Πατρινούς. Σὲ λίγο, δόλκηλη σοχεδὸν ἡ Αἰτωλία περιῆλθε στοὺς κατοίκους τῆς Ἀχαΐας.

Μετ’ ἀπ’ αὐτὰ, δὲ Αὔγουστος, θέλοντας, λόγω τῆς θέσεώς της, νὰ κάνει τὴν Πάτρα κέντρο ἐμπορίου ἀλλὰ καὶ κέντρο τῶν στρατιωτικῶν του δυνάμεων, ἀνακαίνισε τὴν πόλη καὶ τὴν ἔξωράιος.

“Ἐναὶ ἀπὸ τὰ ἀγάλματα ποὺ στόλισαν τότε τὴν Πάτρα ἦταν καὶ τὸ ἄγαλμα τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος, πού πῆρε δὲ Αὔγουστος ἀπ’ τοὺς Κολυδωνίους, δπως μετέφερε καὶ ἀπὸ τὸ ναὸν τῆς Ἀλέας Ἀθηνᾶς, στὴν Τεγέα, τὸ διμώνυμο ἄγαλμα.

‘Ο Παυσανίας μᾶς ἀναφέρει χαρακτηριστικά ἐπὶ τοῦ θέματος: “Οταν ἡ Καλυδὼν καὶ ἡ ὑπόλοιπη Αἰτωλία ἐρημώθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Αὔγουστο, γιὰ νὰ πάρουν οἱ Αἰτωλοὶ μέρος στὸ συνοικισμὸν τῆς Νικοπόλεως, μεταφέρθηκαν ἕκεῖ τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ἀγάλματα τῆς Αἰτωλίας καὶ τῆς Ἀκαρανανίας. Τότε ἔδωσε στοὺς Πατρινούς τὰ πιὸ πολλὰ ἀπὸ τὰ λάφυρα τῆς Καλυδῶνος, κι ἀνάμεος τους τὸ περίφημο ἄγαλμα τῆς Λαφρίας Ἀρτέμιδος, ποὺ στὶς μέρες του δρισκότων στὴν Ἀκρόπολη τῶν Πατρῶν καὶ οἱ Πατρινοὶ τὸ τῷμοῦσαν ἔχωριστά.

Τὸ ἄγολμα παρίστανε χαρακτηριστικὰ τὴν θεὰ νὰ κυνηγάει.

Γιὰ τὸ δνομα «Λαφρία», μᾶς ἀναφέρει ὅτι ἡ θεά τὸ πῆρε ἀπὸ κάποιον Φωκαέα τὸ ἀρχαῖο δῆλο. ἄγαλμα τῆς θεᾶς τὸ εἶχε κατασκεύασε γιὰ τοὺς Καλυδωνίους ὁ Λάφριος, γιὸς τοῦ Κασταλίου τοῦ Δελφοῦ αὐτός, λέει ὁ Παυσανίας, ἦταν ἡ αἴτια τοῦ δνομασθεῖ Λαφρία ἡ θεά.

Τέλος ὁ Παυσανίας μᾶς δίνει τὴν πληροφορία ὅτι οἱ Πατρινοί, γιὰ νὰ τιμοῦν τὴν θεά, καθιέρωσαν τὴν γιορτὴ «Λάφρια», πού τελοῦσαν κάθε χρόνο.
Πάτρα 4—3—73

Δημησθέγης Δ. Ηατακόπουλος

θνος στὴ διάρκεια καὶ τὴν παρουσία του στὸν παγκόσμιο τὸ χώρο.

Τοὺς δίνουμε ἀραγε τὴν δση τοὺς πρέπει τιμὴ καὶ ὀναγνώριση; Σίγουρα δχι, ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελευταία. Κι αὐτὴ, ἔωπετοσ, τυπικά, δογματικά. Περιφρονοῦμε σήμερα τὰ δευτέρα καὶ... πολεμάμε τὴν πρώτη. Τοῦτο δαραίνει ἐπικίνδυνα τὸ τώρα καὶ τὸ αὔριο. Ἐμεῖς καὶ τὰ παιδιά μας.

‘Ἄς καμαρώσουμε δημως τώρα «τῆς Λελούδα». Αὐτὴ τὴν —Γεῖραν τ’ ἀπόσκια γύρανε, Λελούδα, στὴν αὐλή σου, καὶ σὺ Λελούδα νύχτωσες, στὸ μύλο μήν πηγαίνει, γιατὶ εἶναι Τούρκος μυλωνᾶς κι Ἀράπης πασταλιάρχης, παίρνει γι’ ἀξέι τ’ ἀλογο, μιλεῖ τὰ μαῦρα μάτια.

—Δὲ οκιάζομαι τὸ μυλωνᾶ, τὸν Τούρκο, τὸν Ἀράπη, τ’ ἔχω τ’ ἀντρός μου τ’ ἄρματα στὸν κόρφο μου κρυμμένα, ἔχω καὶ τὴν ἀγάπη του γιὰ ἥλιο, γιὰ φεγγάρι, ποὺ φέγγει μου καὶ περπατῶ στὸ πέριαρα τῆς νύχτα· κι ἀν κάνει ὁ Τούρκος γιουρουσιά, τοῦ κόδω τὸ κεφάλι.

Α. ΑΜΠΗΣ ΛΟΥΚΟΣ

ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΕΣ

ΣΟΝΝΕΤΟ

Εἶναι τὸ ἔσδρας ποὺ κάνει τὸ σδημέρνο πτῶμα σαζ, δεσποινίς, ἐλκυστικό.

Εἶναι τὸ ἔσδρας τὸ μόνο ἡδονικὸ μπιζοῦ ποὺ μᾶς μεθᾶ τὸν παγωμένο

πόθο καὶ μᾶς κερνᾶ τὸ μυστικὸ τῆς ἡδονῆς. Εἰν’ τὸ θαλσαμωμένο αἰώνιο φῶς ποὺ λάμπει ὡς λυρικὸ ρεφραίν, σὲ κάποιον τάφο σφραγισμένο.

Εἶναι ἔνας Σατανᾶς ποὺ κυριεύει τὸ πνεῦμα μας γιὰ ἐκοτάσεις καὶ θεριέύει τὸ σῶμα μας γιὰ ἐφάμιλλους σπασμούς.

Εἶναι ἡ σταγόνα αὐτῆ ποὺ μεταβάλλει τὴ σκέψη μας σὲ ὡχρὸ καπνὸ κι’ αιθάλη, τὸ μάτι μας σὲ ἀτέλειωτους λυγμούς.

ΒΑΣ. ΚΑΘΑΡΕΙΟΣ

STABAT MATER

Μονάκριβε, τὸν τάφο σου
δὲν ἔχω νὰ στολίσω,
μὲ μάρμαρα νὰ τύσω
καὶ κρύσταλλα μαδιά.

Αὐτὸ τ’ ἀγριολούλουδο
δέξου, τὸ μαραμένο,
σὲ δάκρυα πνιγμένο
δγαλμένα ἀπ’ τὴν καρδιά.

ΤΑΣΟΣ ΤΣΕΚΟΣ

ΣΤΙΓΜΗ

Τὸ πρωὶ οἱ ἀχτίνες τοῦ ἥλιου
περνοῦν ἀνάμεσα ἀπ’ τὰ δρυσολουσμένα φύλλα τῶν δένεων
(δρων)

κι ἀνάμεσα ἀπ’ τὸ εμίξιμο
γεννινῶνται χιλιάδες στραφταλίζοντα χρώματα, τὸ τόξο τοῦ οὐθράνιο-

Γειά σου, Ζωή, χαρά.

Τὸ μεσημέρι οἱ ἥλιοις κατακέφαλα
χτυπάει τὸ μέτωπο τὸ Ιερωμένο, φήνει τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια
καὶ πάνω κεῖ στὴν προσπάθεια
γονατίζεις καὶ παρακαλεῖς τὴν δροσιά τούρανοῦ.
Κουράγιο, Ζωή, Ἀγώνας.

Τὸ δράδυ στὸ γέρμα οἱ ἥλιοις
καίει τ’ ἀποκαΐδια τῆς πίστης καὶ τοῦ δνείρου σ’ ἔνα σκοτεινό
(τεινό χρωματισμό)
καὶ φεύγοντας ἡ στὴ γαλάζια θάλασσα μέσα ἡ πύλων ἀπό
(τὰ δουνάδα)
ἀφήνει στὸν πλανήτη μας μόνο μιὰ ἥλιαχτιδα ἐλπίδας
πλάι σ’ ἔνα δεμάτι δνείρα καμένα·
‘Αφήνει μιὰ χαραμάδα φῶς
πλάι στὴν ἀποσκοτεινασμένη Πιστη.
Εἰν’ ἡ Ζωή προσπάθεια χελιδονιοῦ νὰ χτίσει τὴ φωλιά των

ΦΙΛΙΠΠΟΣ Κ. ΛΟΥΚΕΡΗΣ

ΠΡΟΔΟΣΙΑ

Δώσαμε τὰ χέρια κι ἔνα φιλί
πιστεύοντας πώς ἦταν ἡ όλοποιηση τῆς ύποσχεσης ‘Εκείνης
(νου).

Αύσαμε τὰ χέρια
καὶ κρατούσαμε τρία καρφιά.

ΤΑΣΟΣ ΜΑΥΡΑΓΑΝΗΣ